

greiðir frá, at latínska heitið fyrri íblástur er inspiratíonem, sum merkir, at andin kemur í teg.

- Nú skal eg ikki verða heilt spirituellur, men hetta merkir, at okkurt fyrst kemur í teg og hetta sama skal so koma til sjóndar umvegis teg sjálvan. List er tí eisini eitt sera breitt hugtak og kann verða okkurt, sum tú sigur, skrivar, teknar, malar, spælir og so framvegis. Felags fyrri alt er, at listin fyrst og fremst hevur flutt teg sjálvan. Og umvegis teg skal listin so eisini flyta onnur fólk, sigur hann víðari.

Makabrar myndir og ónd fólk

Seinastu árinu hevur Jan luttikið á fleiri framsýningum, eins væl og hann eisini hevur sýnt fram sjálvur. Felags fyrri bæði tekn-ingarnar og málningarnir hjá honum er, at listin kann tykjast heldur óunnulig. Ella makabur, sum helst er rætta orðið at nýta í hesum førinum. Hvat er tað, sum Jan ynskir at flyta hjá teimum, sum síggja listina hjá honum? Hann svarar ikki beinanvegin, tá eg seti honum spurningin, men letur líkasum svarið hanga í luftini eina

løtu. So smílist hann knappliga og hyggur beint upp á meg.

- Eg ivist ikki í, at fleiri fólk hyggja eftir tekningunum hjá mær og skilja tær ikki. Tí viðhvørt skilji eg heldur ikki ordiliga sjálvur alt, sum eg geri. Eg royni bara at gera tað, sum kennist rætt. Lati hondina og høvdið stýra saman,uttan at hugsa ov nógv. Skilur tú?, svarar hann mær og gevur mær

spurningin aftur. Hann bíðar tó ikki eftir svarinum, men reisir seg og fer eftir kaffikannuni, meðan hann greiðir mær frá um eitt av hansara góðu vinfólkum, sum herfyri segði honum, at tað var gingið upp fyri viðkomandi, at tað veruliga vóru fólk til í heiminum, sum av náttúru eru ónd. Ónd inn á hjartað, sum Jan sigur. Og tað fekk Jan at hugsað. Kendi kann nakran,

sum var beinleiðis ótespiligur? Ella kendi hann kanska onkran, sum beinleiðis tømdu fyrri orku heldur enn at geva okkurt? Tí akkurát tað er so týðningarmikið fyrri Jan sjálvan. Hetta, at altíð hava í huganum at geva eitt lítið petti av tær sjálvum heldur enn at taka frá øðrum.

- Hesin tankin kundi lætt blivið ein rættiliga makabur mynd av

onkrum. Ein negativ mynd, kanst tú kanska siga, heldur hann áfram. Hann er tó skjótur at leggja afturat, at tað ikki er altíð, at listin umboðar nakað heilt ávíst.

Sjálvandi kemur nógv inspira-tión frá ávísu umstøðum og hendingum í mínum lívi, men hetta er ikki nakað, sum eg tilvitaður fari eftir. Í botn og grund, so eri eg jú ikki meira enn eitt menniskja, sum bara eksisterar. Og listin er nakað, sum sprettur úr tí, sum eg upplivi og úr tí sambandinum, sum er millum meg og onnur menniskju, heldur hann áfram at hugleiða, meðan hann spakuliga gongur yvir til vindeygad og hyggur út.

Natúralistiskt pynt

Jan setir seg aftur við borðið og vit tosa eitt sindur aftur og fram um hetta við makabru tekningunum hjá honum. Hann vendir aftur til útsøgnina um, at list helst skal flyta okkurt innan í tær sjálvum.

- Eg veit ikki heilt, um eg eri fullkomiliga samdur við mær sjálvum í tí, sum eg nú fari at siga. Men til dømis tími eg illa at hyggja út gjøgnum vindeygad og síggja eitt vakurt fjall - og so snara høvðinum og síggja eina akkurát líka tekning

